

ΕΤΟΣ 68ον

15 Νοεμβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (3520)

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΛΗΣΙΟΝ ΜΟΥ;

Παρότι τά κριτήρια του έρωτήματος δέν ήταν άδολα, ό νομοδιάσκαλος πού πλησιάζει τόν Χριστό γιά νά τόν δοκιμάσει, προκαλεί τόν καθέναν από έμάς νά προσπαθήσει νά δώσει μαζί μέ τόν Κύριο τή δική του άπάντηση: «Τίς έστί μου πλησίον;» (Λουκ. 10,29). Ό Χριστός άπαντά μέ τήν παραβολή του καλου Σαμαρείτη. Δείχνει μέσα από αύτήν ότι γιά τήν Έκκλησία δέν ύπάρχει άνθρωπος πού νά μήν είναι πλησίον, αλλά και ότι ό καθένας μας καλείται νά άποδείξει ότι θεωρεί τόν άλλον πλησίον του άφου του φερθει μέ εύσπλαχνία.

Καλός Σαμαρείτης ό Χριστός

Στήν παραβολή καλός Σαμαρείτης είναι ό ίδιος ό Χριστός, ό όποιος άγκαλιάζει τόν καθέναν μας, πού είναι τραυματισμένος από τούς λογισμούς, τίς πώσεις του έγκεντρισμου, τήν άμαρτία τής άυτοθεοποίησης. Ό Χριστός «ποιεί τό έλεος» φροντίζοντας τά τραύματα μέ έλαιον και οίνον, δίνοντας τό αίμα του γιά νά γιαιτρέψει από τόν θάνατο τόν έγωιστή άνθρωπο, αλλά και συγχωρώντας τίς άμαρτίες, γλυκαίνοντας τόν πόνο μας γι' αύτές, όπως τό λάδι άνακουφίζει τίς πληγές. Και μάς μεταφέρει στό πανδοχείο τής Έκκλησίας. Και εκεί δίνει τά δύο δηνάρια, γιά νά συνεχιστει ή άγάπη του οίνου και του ελαίου στά μυστήρια τής Έκκλησίας, ή στόν λόγο του Θεου, τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη ώστε ό τραυματισμένος άνθρωπος νά γίνει καλά. Και παραγγέλλει στόν πανδοχέα, δηλαδή στόν καθέναν πού ζει τή ζωή τής πίστης, νά είναι έτοιμος νά προσδαπανήσει, δηλαδή νά προσθέσει κι αύτός ό,τι χρειαστει γιά τόν πληγωμένο άνθρωπο. Και θά ύπενθυμίσει ότι, όντας ό ιατρός τών ψυχών και τών σωμάτων, δέν θά λησμονήσει όσους τόν μιμηθούν, αλλά θά άποδώσει, όταν επανέλθει κατά τή Δευτέρα Παρουσία, στόν καθέναν κατά τά έργα του.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 25-37)

Τό πρόσωπο τοῦ πλησίον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλῆμ εἰς Ἱεριχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ἱερέυς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευῖτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρήλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδευὼν, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐσπλαγγνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αἴριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορευού, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

Ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος

Πλησίον εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ταξιδεύει ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴν Ἱεριχῶ τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος. Πλησίον εἶναι ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κείτεται ἀναίσθητος ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν κακία. Εἶναι αὐτός πού δέχεται τὴ φροντίδα τοῦ Χριστοῦ, ἀνήμερος νὰ μιλήσει. Καὶ ἀμίλητος παραμένει καθόλη τὴ διάρκεια τῆς παραβολῆς, ἐνῶ δὲν γνωρίζουμε ἂν τελικὰ θεραπεύθηκε καὶ ὀλοκλήρωσε τὸ ταξίδι του ἢ ἐπέστρεψε στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Χριστός δὲν ζητᾷ ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ὑποχρεώσουμε τὸν ἄλλο νὰ γίνεи καλά, νὰ τὸν σώσουμε ἂν δὲν θέλει. Οὔτε θὰ μᾶς ζητήσει λόγο ἂν ὁ πλησίον μας σώθηκε ἢ ἂν, παρά τίς δικές μας προσπάθειες, ἐκεῖνος δὲν ἀνένηψε ἢ, ἂν ἀνένηψε, ξαναπῆγε στὸν δρόμο, ὅπου τὸν περιμένουν ληστές. Δὲν εἶναι ἡ ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπείας πού μετρᾷ γιὰ τὸν Χριστό. Εἶναι ἡ διάθεση νὰ παλέψουμε. Δὲν εἶναι τὸ «εὐχαριστῶ» καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῶν πράξεών μας πού περιμένει ὁ Χριστός. Ἄλλωστε ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος δὲν μπορούσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν λυτρωτὴ του. Αὐτό ὅμως δὲν ἔκανε Ἐκεῖνον νὰ ἀδιαφορήσῃ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ἕνας νομικός πλησίασε τόν Ἰησοῦ μέ τόν σκοπόν νά τόν πειράξῃ καί τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, τί νά κάνω διά νά κληρονομήσω ζωήν αἰώνιον;». Αὐτός δέ τοῦ εἶπε, «Εἰς τόν νόμον τί εἶναι γραμμένον; Τί διαβάξεις;». Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, «Νά ἀγαπήσῃς Κύριον τόν Θεόν σου μέ ὅλην τήν καρδιά σου καί μέ ὅλην τήν ψυχήν σου καί μέ ὅλην τήν δύναμίν σου καί μέ ὅλην τήν διάνοιάν σου καί τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτόν σου». «Ὅρθά ἀποκρίθηκες», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «κάνε αὐτό καί θά ζήσης». Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νά δικαιώσῃ τόν ἑαυτόν του καί εἶπε εἰς τόν Ἰησοῦν, «Καί ποίος εἶναι ὁ πλησίον μου;». Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε, «Κάποιος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ εἰς τήν Ἱεριχώ καί ἔπεσε σέ ληστές, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ τόν ἔγδυσαν καί τόν ἐτραυμάτισαν, ἔφυγαν καί τόν ἄφησαν μισοπεθαμένον. Κατά σύμπτωσιν ἕνας ἱερεὺς κατέβαινε εἰς τόν δρόμον ἐκείνον ἀλλ' ὅταν τόν εἶδε, ἐπέρασε ἀπό τό ἀπέναντι μέρος. Ὅμοίως καί ἕνας Λευίτης, ὅταν ἔφθασε εἰς τόν τόπον καί τόν εἶδε, ἐπέρασε ἀπό τό ἀπέναντι μέρος. Ἐνας ὅμως Σαμαρείτης, ἐνῶ ἐβάδιζε, ἔφθασε κοντά του καί ὅταν τόν εἶδε, τόν σπλαγχνίσθηκε. Τόν ἐπλησίασε, ἔδεσε τά τραύματά του, ἀφοῦ τά ἄλειψε μέ λάδι καί κρασί, τόν ἀνέβασε εἰς τό δικό του ζῶον καί τόν ἔφερε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον καί τόν περιποιήθηκε. Ὅταν ἔφυγε, τήν ἐπομένην ἡμέραν, ἔβγαλε δύο δηνάρια καί τά ἔδωκε εἰς τόν ξενοδόχον καί τοῦ εἶπε, “Περιποιήσου τον καί ὅ,τι δῆποτε δαπανήσῃς ἐπί πλέον, ἐγώ θά σοῦ τό ἀποδώσω ὅταν ἐπιστρέψω”. Ἀπό τούς τρεῖς αὐτούς ποίος σοῦ φαίνεται ὅτι ἔγινε πλησίον εἰς ἐκεῖνον πού ἔπεσε εἰς τούς ληστές;». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «Αὐτός πού τοῦ ἔδειξε τήν εὐσπλαγχνίαν». Καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Πήγαινε καί κάνε καί σύ τό ἴδιο».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Οἱ ἰδεολογίες

Τό ἐρώτημα «ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου;» ἔρχεται ἔντονο καί στή δική μας πραγματικότητα. Ἰδίως στίς μέρες μας δέν εἶναι αὐτονόητα χριστιανική ἢ ἀπάντησή μας. Μᾶλλον μοιάζουμε περισσότερο μέ τόν ἱερέα καί τόν λευίτη ἢ, ἀκόμη χειρότερα, μέ τούς ληστές τῆς παραβολῆς. Οἱ τελευταῖοι θεώρησαν ὅτι μέ τή σωματική τους δύναμη ἢ μέ τή δύναμη τῶν ὄπλων τους μπορούσαν νά ἐξουσιάσουν τόν πλησίον τους. Ἔτσι, τόν κλέβουν καί τόν τραυματίζουν καί τόν ἀφήνουν ἡμιθανῆ. Μοιάζουν σ' αὐτούς ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἰδεολογικές, οἰκονομικές, πολιτικές, κοινωνικές καί ἄλλες ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες κλέβουν τά στηρίγματα τοῦ ἀνθρώπου, τά ἀγαθά του, τίς ἀξίες του, τίς ἐλπίδες του, ἀφήνοντάς τον νά πορεύεται ἀνυπεράσπιστος στή ζωή του.

Οἱ ἱερεῖς καί οἱ λευῖτες, ἐκπρόσωποι τῆς θρησκείας ἢ ὁποῖα στηρίζεται στήν ψευδαίσθηση τῆς τήρησης τῆς καλῆς καί τυπικῆς συμπεριφορᾶς,

15 Νοεμβρίου 2020: Η΄ ΛΟΥΚΑ

Γουρία, Σαμωνᾶ († 299-306) καὶ Ἀβίβου († 222) μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν.
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Απόστολος: Ἐφες. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ι΄ 25-37.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Νοεμβρίου, Θ΄ Λουκά.

Απόστολος: Ἐφες. β΄ 14-22 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιβ΄ 16-21.

χωρὶς ὅμως νά ἀγαπᾶ τόν πλησίον, δέν θά κάνουν τό βῆμα νά νοιαστούν, νά θυσιαστούν, νά νικήσουν τόν φόβο γιά τίς ιδέες καί τή δύναμη τοῦ κόσμου, μέ ἀποτέλεσμα νά συμβιβάζονται μέ τό κοσμικό πνεῦμα γιά νά εἶναι εὐχάριστοι σ΄ αὐτό. Ἔτσι κλείνονται στόν ἑαυτό τους, στήν ξύλινη γλῶσσα τήν ὁποία μιλοῦν καί δέν μποροῦν νά δοῦν τίς βαθύτερες ἀνάγκες τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἡ περιορίζουν τή φροντίδα τους, μόνο σ΄ αὐτούς πού τούς πλησιάζουν, στούς «δικούς τους», χωρὶς νά εἶναι ἔτοιμοι νά ἀνοιχτοῦν σέ ὄλους, γιά νά τούς μεταφέρουν στό πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί νά δώσουν στούς τραυματισμένους τή δυνατότητα νά ἀναλάβουν τήν εὐθύνη γιά μία νέα πορεία στή ζωή τους.

Ἡ εὐθύνη μας

Ὁ Χριστός ἀποτυπώνει τόν ἑαυτό του στό πρόσωπο τοῦ Σαμαρείτη, τοῦ ξένου γιά τή νοοτροπία τῶν Ἰουδαίων. Ξένη μοιάζει καί ἡ ὁδός τῆς πίστεως πού γίνεται θυσία γιά τά δεδομένα τοῦ καιροῦ μας. Ὅμως ὡς πιστοί ἄς ἀκολουθοῦμε τήν ὁδό τοῦ Χριστοῦ, συγχωρώντας τόν πλησίον πού μᾶς ἔβλαψε. Προσφέροντας ὅ,τι μποροῦμε, ὕλικά καί πνευματικά, στόν γείτονά μας, στόν συνάδελφό μας, στόν οἰκεῖο μας, σέ ὅποιον ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά συναντήσουμε, ἀκόμη καί στόν ἐχθρό μας. Δείχνοντας τήν ὁδό πού ὁδηγεῖ στό πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί μεταφέροντας μέ τήν προσευχή καί τήν παρότρυνση, ἀλλά καί τόν λόγο μας καί τό παράδειγμά μας, τόν πλησίον ἐκεῖ, γιά νά ἰαθεῖ μέ τή χάρη τῶν μυστηρίων καί τή βοήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀπό τά τραύματά του. Ἀκόμη κι ἂν ἐκεῖνος δέν ἀναγνωρίσει ποτέ τήν εὐλογία πού θά πάρει, συνεχίζοντας τόν δρόμο του στήν Ἱερῶν τοῦ κόσμου τούτου, δηλαδή στή διαφθορά τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί τῆς ἀμαρτίας, ἐμεῖς θά γινόμαστε μιμητές τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη Χριστοῦ!

π. Θ.Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
